

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jeppe Kofod som ordfører.

Jeppe Kofod (S):

Først og fremmest vil jeg gerne takke Kristeligt Folkeparti for initiativet til denne forespørgsel om, hvad regeringen vil med FN i fremtiden. Det er jo et aktuelt spørgsmål, må man jo sige, både i lyset af Irakkrigen og FN's globale rolle.

Lad mig understrege, at det for Socialdemokratiet er afgørende vigtigt, at FN bliver en krumtap i arbejdet for et internationalt retssamfund, når man også tager i betragtning, at FN jo udgøres af 191 medlemslande og dermed nyder en global anerkendelse.

FN har med FN-pagten og verdenserklæringen om menneskerettighederne samt den omfattende mængde af konventioner om bl.a. menneskers vilkår og retsstilling spillet en afgørende rolle i efterkrigstidens verden.

For Socialdemokratiet er det en klar målsætning at ajourføre folkeretten til moderne tid, ikke mindst i forhold til anerkendelse af menneskerettighederne, hvis universelle gyldighed ikke bør tilsidesættes af begrænsende folkeretlige principper.

Kl. 12.45

Specielt efter den kolde krigs ophør er FN's globale rolle for alvor kommet på dagsordenen og muligheden for beslutningstagning jo styrket. Eksempelvis blev vetoretten i FN's Sikkerhedsråd i perioden 1996-2001 kun brugt seks gange, hvorimod man gennemsnitligt brugte vetoretten 50 gange pr. årti i perioden fra 1946 til 1995.

Man må endvidere ikke glemme FN's Sikkerhedsråds unikke karakter som det eneste organ i verden, der har beføjelser til at træffe bindende, sikkerhedspolitiske beslutninger af global rækkevidde, lige så vel som man ved FN's årtusindgeneralforsamling enedes om at forpligte alle FN's 191 medlemslande på særdeles ambitiøse og konkrete mål for udviklingen frem til 2015, bl.a. halvering af antallet de godt en milliard mennesker, som i dag lever i ekstrem fattigdom og som sulter, at sikre alle børn grundskole, at standse hiv/aids-epidemiens udbredelse og at halvere antallet af mennesker uden adgang til rent drikkevand for at nævne nogle af eksemplerne.

For os er det afgørende, at regeringen styrker det danske bidrag til FN's udviklingsarbejde, og at man, når de konkrete mål, herunder ikke

mindst finansiering og udvikling, som det blev aftalt i Monterrey, holdes.

Danmark er som bekendt fællesnordisk kandidat til FN's Sikkerhedsråd i perioden 2005 til 2006 og skal vælges på generalforsamlingen næste år. Vi vil gerne opfordre regeringen til – og vi synes, det er fornuftigt, at det er nævnt i dette her forslag til vedtagelse – at der bliver taget initiativ til at styrke reformarbejdet af FN, ikke mindst af FN's Sikkerhedsråd.

Vi mener endvidere, at det vil være naturligt, at udspillet, hvor man styrker reformarbejdet i FN, kunne blive et fælles nordisk initiativ. Vi mener eksempelvis, at vetoretten i et moderniseret Sikkerhedsråd kun skal kunne anvendes med udførlig begrundelse i FN's charter og/eller henvisning til menneskerettighedskonventioner.

Sikkerhedsrådets sammensætning burde ændres, så regioner, som i dag ikke er at finde i FN's Sikkerhedsråd som permanente medlemmer, burde få en sådan repræsentation. Det bør også sikres, at EU's permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, Storbritannien og Frankrig, stemmer i overensstemmelse med en fælles EU-holdning, hvis der foreligger en sådan.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at FN er og bliver i stigende grad en vigtig institution i opbygningen af en international retsorden. Vi håber derfor også, at regeringen vil tage imod vores opfordring til at få etableret en fællesnordisk FN-politik igen – man har haft det tidligere – sådan at vi med alle de muskler, vi har, og den tradition, vi har, fra Nordens side kan forsøge at reformere FN. Det er der behov for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

Det er en interessant debat, som Kristeligt Folkeparti har givet anledning til, at vi skal have her i dag. Det er relevant i en tid, hvor FN netop har været ude i vel nok en af sine største kriser i organisationens levetid, igen at tage en holmgang om, hvordan vi ser, at FN udvikler sig i de kommende år.

Selv om FN vel nærmest kan beskrives som værende i permanent krise, som også fru Hanne Severinsen var inde på, siden organisationens start, så er der alligevel noget specielt ved den aktuelle krise, som vi har været vidne til gennem efterhånden et stykke tid, fordi den peger hen imod nogle helt fundamentale problemer i